

97. Jézus-ima, XII.: *Szolgád fölé ragyogtasd fel arcodat,*

irgalmasságodban szabadíts meg engem! (Zsolt 30,17)

Az elcsendesedéshez a szokott módon, lehetőleg egyenes gerinccel üljek a széken! Érezhetem testem súlyát is, ahogyan nyomja a széket, és a gravitáció erejét, ahogyan vonz a földhöz. Ne görnyedten üljek, hanem a lapockákat egy kicsit egymás felé összehúзва, a gerincet tartsam egyenesen és kicsit nyújtsam meg, hogy testem néhány milliméterrel az ég felé emelkedjék!

Szabad a bal tenyeremet lefelé fordítva jeleznem, hogy most minden földi gondot ki akarok hullatni belőle.

Lehet a jobb tenyeremet az ég felé fordítanom, és ezzel jeleznem, hogy mindent odaadok az Úrnak, illetve kész vagyok befogadni irgalmas szeretetét, amellyel meg akar ajándékozni. Innen a földről esengve kiáltsak az Úrhoz: *Szolgád fölé ragyogtasd fel arcodat, irgalmasságodban szabadíts meg engem!* Az imában emeljem szívemet az ég felé! Akkor lélekben közelebb vagyok az éghez!

Én, a föld fia, a gyarló teremtmény kitárom szívemet az Úr előtt, hogy esengő kérésem szabadon szállhasson fel Hozzá. Már nem is annyira magamnál vagyok, hanem sokkal inkább Önála. Ebben a csendben – amely az áhítat termékeny termőföldje – énekeljem:

Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmaz nekem, szegény bűnösnek!

I. Az *Úr Arcának rám ragyogásáért* (vö. Zsolt 30,17) **imádkozom**

1. Első imagondolatom ez legyen: Bizony, **én szegény bűnös vagyok!** A Zsoltáros szavaival így fogalmazhatom meg a kérésemet: *Hozzád esengek teljes szívemből, könyörülj rajtam, légy irgalmas hozzám, amint megígérted* (Zsolt 118,65). Esdekelljek! Nem kell részleteznem, hogy mely cselekedetemre kérem az Úr bocsánatát, irgalmát. Csak mondjam Neki: *Könyörülj rajtam, légy irgalmas hozzám!*

Az Úr nem hagyja megválaszolatlanul gyermekének esengő kérését. A próféta által ezt üzeni: *Amikor haragom fölgerjedt, egy pillanatra elrejtettem előled arcomat. De most örökre szóló irgalommal megkönyörülök rajtad* (Iz 54,8). A bűnös nem láthatja az Úr arcát. **De** akinek megbocsátott, **akit gyermekévé fogadott**, azon úgy könyörül meg, hogy **megmutatja neki arcát**. Örvendezem, hogy az Úr megbocsátott, *megkönyörült rajtam!* „Olyan jó vagy, Uram, hogy irgalmazol Nekem, szegény bűnösnek!” Készítgessem szívemet az Úr arca meglátásának az örömére!

2. Amíg nem látom az Úr arcát, addig **mondjam ki Istennek csupán a nevét: „Istenem!”** Isten nevét kimondva – ahogyan azt a Jézus-imában is mondogatom, most bekapcsolódom *Uram, Jézus Krisztus, az élő Isten Fia* jelenlétébe! Szavam Őhozzá száll, Aki jelen van. Amikor szólítgatom, amikor a nevét ismétlgetem, akkor összekapcsolódik a lelkünk! Ez még az én emberi erőfeszitésem gyümölcse. Én kapcsolódom bele az isteni jelenlétébe. De amikor kimondom ezeket az isteni megszólításokat – *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia* –, akkor az Úr Jézus is tevékenykedik: jelenléte beleszentelődik az életembe, jelenlővé válik a számomra. *Aki segítségül hívja az Úr nevét* (Róm 10,13), annak Ő ezt válaszolja: *Itt vagyok!* (Iz 58,9).

3. Harmadik imagondolatom ez legyen: Újra meg újra *segítségül hívom az Úr nevét*. Megfogalmazhatom a Zsoltáros szavával is: *Beszédes ajkamon szüntelen a Te ajkad igéit ismételve* (Zsolt 118,13). Az Úr nevének ismételtetésén van a hangsúly. Újra meg újra elmondom ezeket az édes neveket. Itt már a *szüntelen* imádkozáson legyen a hangsúly.

Kiválaszthatom, hogy melyik megszólítás áll a legközelebb a szívemhez!

Akkor elég csak azt az egy nevet mondanom:

– Ha így szólítom: **Uram**, akkor ebben benne van az egész életem önátadása, hogy Ő a nagyobb, én a kisebb, és hogy az Övé vagyok!

– Vagy mondhatom Neki: **Jézus**, ahogyan a szép Szűzanya szólította. Az Ő életét is megédesítette Jézus jelenléte. Szent József is így szólította: Jézus! A rokonok, a szomszédok, az ismerősök is mind-mind így szólították. Ők értették ennek a héber szónak: Jehosuah-nak a jelentését: Jahve az én Üdvözítőm. Valahányszor kimondták a Jézus nevet, mindig Istenre emelték a szívüket, Aki üdvözít az Ő egyszülött Fia által.

– Ha azt mondom Neki: **élő Isten Fia**, ebben is benne van az egész Szentháromság. „Jézus Te vagy az élő Isten szeretett Fia, a Szentlélekben szeretett Fia, a mi Üdvözítőnk, Aki megtestesültél értünk, a mi üdvösségünkért a Szentlélektől és születettél Szűz Máriától!” Jaj, de fontos nekem ez a név! Olyan jó, hogy én is mondhatom! Szüntelenül akarjam mondani!

A Zsoltáros így folytatja: *Bensőmben törvényeidet forgatom, elmélkedem útjaidról* (Zsolt 118,15). Talán most itt nem kell belemerülnöm az elmélkedés részleteibe. Már nem Jézus életének valamely eseményét vagy tanítását akarom oknyomozó boncolgatással a lelkem mélyébe vésni. Elég, ha értelmem csak megpihen annál, Akit ezek a megnevezések jelentettek: „Uram!”, vagy „Jézus!”, vagy „élő Isten Fia!”. Lelkem tekintetével most **elég csak csendesen nézmem Őt, szeretnem és gyönyörködnöm Benne**.

Ha egy szép tájat, vagy egy szép tárgyat, vagy egy szép arcot látok, akkor felmerülhet bennem a kérdés: mitől olyan szép? A válasz az, hogy a harmóniától, a részek arányától. **Jézus** személyisége is attól olyan szép, hogy **teljes harmóniában van** benne az isteni az emberivel, az ember az Istennel. Mondjam Neki esdekelve: *Szolgád fölé ragyogtasd fel Arcodat!* (Zsolt 30,17). Lelkem tekintetével pedig gyönyörködjem ennek az istenien fönséges arcnak a szépségében, ragyogásában! Ahogyan egy szép táj, tárgy vagy személy nézését nem lehet megunni, **az én isteni szépségemnek arcát sem lehet megunni, hanem szüntelenül vágyódom tovább szemlélni!**

4. Negyedik imagondolatnak a következő zsoltárrészt olvassuk, amelyet szintén Isten sugallt a Zsoltáros lelkébe: *Csodás jóságodat mutasd meg!* (Zsolt 16,7). Mert **Isten**

– **nemcsak jelen van**, vagyis létezik,

– **nemcsak szép**, mert teljes benne a harmónia,

– **hanem jóságos is**, Aki szívesen irgalmaz a Hozzá esdeklő *szegény bűnösnek, nekem*.

Úgy látszik, én is fontos vagyok az én jóságos Urannak, mert a Zsoltáros által ezt az imagondolatot adta szívembe: *Megóvlak téged, mint szemem fényét, szárnyaim árnyékában megvédlek!* (Zsolt 16,8). Az embernek a szeme fénye a legértékesebb. „Uram, Te így tekintesz rám, mint a szemed fényére? Attól kezdve, hogy megbocsátottál, és magadénak ismertél el, óvsz és vigyázod lépteimet, mint ahogyan a kotlóstyúk a szárnyai alá gyűjti a kis csibéit a veszedelem idején? Te is így akarsz engem védelmezni, hogy el ne szakítson a gonosz Tőled? Akkor nekem ez a védelmező árnyékok is elég! Akkor nem

nyugtalanokodom, hogy még nem látom arcodat, bár **nagyon szeretném, ha irgalmasságodban már felragyogtatnád szolgád fölé az arcodat!** Jó nekem a Te védőszárnyad alatt lennem, Uram!”

Nekem is az ad reményt, ami a Zsoltárosnak reményét is táplálta: *Én igaz voltomban látom meg Arcodat, Uram, és színed látása tölt el, ha felébredek!* (Zsolt 16,15). Ez az ígélet nagy reménységgel tölt el, hiszen:

– Te, Uram, megigazítottad bűnös voltomat, vagyis megadtad a megigazulást.

– előtted igaz lehetek, nem a tetteimnek, hanem a Te irgalmas Szeretetednek, határtalan nagy jószágodnak köszönhetően.

– attól kezdve otthon lehetek Nálad. Ott van a helyem Melletted!

– megajándékozol jelenléted szüntelen örömeivel!

A Zsoltáros az Ószövetségben még nem tudta a „feltámadás” szót mondani, hanem annak jelzésére az álomból ébredés élményét használja, amellyel másnap meglátja azt, akit előző este még nem láthatott a sötétség miatt. Pedig az Úr a sötétben is jelen van!

„Jaj, mikor múlik el az én sötétségem? Mikor tudok áthatolni azon a felhőn, amely még eltakarja arcodat előlem? Az én igazi felébredésem majd a halál álmából való felébredés lesz a feltámadáskor. *Színről színre láthatom majd* arcodat (vö. 1 Kor 13,12), mert arcod dicsősége akkor fog igazán felragyogni szolgád fölött!”

II. Hálálkodjam az Úr irgalmasságáért, amellyel megszabadított! (Zsolt 30,17)

1. Először is **áldjam** az Urat! A Zsoltáros adja itt is a jó módszert: *Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, hogy veled mennyi jót tett!* (Zsolt 102,2). Mondogassam Neki: „Téged áldlak és magasztallak. Nevedet magasztalom: **Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia**, mennyi jót tettél velem!”

2. A második imaélményem az Úr jelenléte miatti **örvendezés** legyen! Itt is bizalommal követhetem a Zsoltáros gyakorlatát: *Örvendjen az ég, és ujjongjon a föld az Úr előtt, mert eljön, jön, hogy ítélje a földet* (Zsolt 95,11.13). Most én, a por és hamu, a föld fia már ujjonghatok, mert az Úr megbocsátott. Egészen közel jött hozzám. Már nem elítélni jön, hanem ítéletet mondani a bűnről, tudniillik hogy az nem kell; és kimondani a jóról, hogy az kell.

Ezért örvend az ég, hiszen *nagyobb az öröm a mennyben egyetlen megtérő bűnös fölött, mint kilencvenkilenc olyan igazon, akik azt mondják, hogy nincs szükségem a megtérésre* (vö. Mt 18,13).

Örvendjen a föld az éggel együtt! Örvendjen az ég és a föld Isten mennyei nagy családjának minden tagjával együtt! Ez azt is jelenti, hogy a föld az égben van, vagyis a földiek az égiek szívében, az ég pedig a földön, vagyis Isten és az Ő uralma – és mindazok, akik uralkodnak Vele – itt vannak jelen velem és bennem! Hát örvendezzem!

Elsősorban **Istennek** örvendjünk együtt, mert a mennyei boldogságunkban is Ő az örömünk legnagyobb forrása.

Azután égiek és földiek, **Istennel együtt** örüljünk egymásnak. Ne szabjunk határt a hálánknak és az örömünknek!

Ha Jézus a *szüntelen* kérő imát kéri, akkor ne csak irgalmasságért esedezzem szünet nélkül, hanem *szüntelenül* hálaimát is mondjak, mivel *irgalmas* volt hozzám! Tehát engedjem, hogy az Ő jelenlétének az öröme töltse be *szüntelenül* a szívemet! Ez a hála, ez az örvendezés nemcsak néhány pillanatig, nemcsak egy földi életen át tart, hanem majd egy egész örök életen át!

3. A harmadik imaélményem ez legyen: **örökre irgalmazott nekem az Úr!** Fogadjam meg a Zsoltáros buzdítását: *Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, irgalma örökké megmarad!* (Zsolt 105,1).

De sokszor elmondhatom ezt az imaszót:

- „Jó!” – tudniillik mindaz, amit teremtettél.
- Ezt nemcsak valamilyen teremtményre mondhatom, hanem magára Istenre is: „Jó vagy!”
- Folytassam: „Jó vagy hozzám!”
- „Jó vagy hozzánk!”
- „Hálálkodom jószágodért!” (Már a 93. imaórában is gyakoroltuk ezt az imamódot!)

Legyek örökre hálás az Úr irgalmáért, amellyel nem engedett elvesznem, hanem *megmutatta a szabadító jószágát* (vö. Tób 13,4). Örökre mennyei boldogságom lesz ez. Tágítsam ki a lelkemet, hogy már ne is itt a földi létben, hanem az égi tereken járjak, ahol majd Isten irgalmát ízlelhetem örökké.

Amit én, a kicsiny ember nem tudok megtenni, azt Isten megteheti. Ő még tovább tágítja a lelkemet, hogy még többet tudjak befogadni Belőle. **Engedjem, hogy irgalmas szeretete beleáradjon a lelkembe!** Bárcsak tudnék még jobban kitárulkozni Előtte! A kegyelem szüntelenül árad, bőségesen árad. Csak ne tegyek akadályt elébe!

Engedjem, hogy az Úr még jobban kitágítsa a szívemet, és én kimondhassam:

- Micsoda isteni jelenlét ez!
- Micsoda *szüntelen* imádság ez!

Ez már nem az az imádság, amikor a szavak kötnek össze Istennel, hanem ez Istennek és a léleknek összeköttetése Isten *irgalmas* szeretetének az áradása által!

Most már Isten a kedvezményező! Nekem az a feladatom, hogy rendelkezésére álljak, és befogadjam. Itt Isten az elsődleges cselekvő, Aki rám ragyogtatja arcát, arcáról rám sugározó szeretetét, irgalmas tekintetét. Nekem már csak az a dolgom, hogy feledjem a múltat, bűnös voltamat, s az előttem álló **Isten felé törekedjem**, és még jobban kitárulkozzam Előtte. *Ragyogtasd föl arcodat* még jobban! Ahogyan a felhők a nap fényétől elenyésznek, és akkor annak sugárzása akadálytalanul érkezik le a földre, úgy Isten arcának ragyogását is annál jobban be tudom fogadni, minél kevesebb akadályt állítok annak útjába.

A nyári napsütés melegtől megszomjazik az ember. Csoda-e, hogy *szomjazik a lelkem az élő Isten után? Mikor mehetek, és mikor láthatom meg arcodat?* (Zsolt 42,3). Mikor jössz, és mikor ragyogtatod szolgád fölé arcodat?

Mikor hallom meg hozzám intézett szavát:

Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Csendüljön fel ajkamon is Isten felé ugyanez a vallomás:

Istenem, Te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Most már tudom, *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia*, **Te vagy a végtelen szeretet, a mérhetetlen irgalom, a megbocsátó jószág.** Csak az én kapacitásom kicsi még ahhoz, hogy befogadjam.

Ezért fohászokod: *Istenem, szeress még jobban, engem szüntelen!*